

נתן שחם רצה לפרסם את הספר הזה אחרי מותו. הוא הכיר את כולם, החבורה מהפלמ"ח, ומעיניו הבוחנות לא נעלמו חולשותיהם של מי שהיו למנהיגים מיתולוגיים. בן-גוריון, שאמר לו שתפקיד הסופרים לשקר. יצחק רבין, שלא נחשב הכי אמיץ בחבורה. יגאל אלון, שרצה שיאהבו אותו, וחיים ברלב, שירה בכלבו האהוב. שחם לא סוגר חשבון. הוא פותח אותו

הסע נחמק:

בן-גוריון זה הפיטרא אחרא של דור הפלמ"ח? "ערכתי לאחרונה ספר של 800 עמודים של שבתי טבת על אודות בן-גוריון במלחמת העצמאות. אין לי ספק שהוא היה האיש המניפולטיבי ביותר בפוליטיקה הישראלית, והוא לא היסס מלאהו בשום אמצעי.

"אבל צריך לראות אותו כאדם שחי בתוך ההיסטוריה ולא רק בתוך הפוליטיקה. גיליתי במהלך עריכת הספר למשל את העובדה שלא היה עניין שלא כתב על פתקה. הוא היה מודע לחד שיבות ההיסטורית שלו, והתכתב עם הביוגרפים שלו, תמיד בפנקס קטן, כולל חשבון הוצאות. כששהה בניו יורק יחד עם פולה במלון הוא רשם כל פרוטה שהם הוציאו. היתה בו נוקרנות, אבל גם ידיעה שהוא ממלא תפקיד היסטורי מהמעלה הראשון בה. כאשר התרחשו קרבות חזית הדרום הוא היה אולי היחיד שהיה מודע לזה שכל מה שאנחנו חוננים ועושים זה היסטוריה".

אבל הוא לא היה אחד או קרוב כמו אנשי החבורה. "נכון, אבל לפעמים עשו ממנו דמון יותר גדול ממה שהיה. למשל, פעם הלך לאיבוד מסמך, מכתב שמשה שרת כתב לו ובו תבע להיעצר 40 קילומטר צפונה מאילת. יגאל אלון היה בטוח שאנשי בן-גוריון גנבו אותו שיהיה להם מסמך מרשיע כנגד שרת, אבל הסתבר שזה לא היה כך. היתה דמוניזציה של בן-גוריון. השתדלתי לא להשתתף בה".

ובכל זאת, בספר שלך הוא יוצא רע.

"הפגישות שלי עם בן-גוריון היו כל כך משוננות, שלא יכולתי שלא לתמוה מדוע איש כה גדול מטפל בצורה כל כך קטנונית בעניינים שאין צורך לטפל בהם כך. הסיפור שהבאתי על הדרישה מהסופרים לשקר הוא אחד מאלה".